

ALLAH
BİZE
YETER

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 22.12.2013 tarihli Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim;

Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin hayatında meşakkatlerle dolu bir Mekke dönemi olduğunu hepimiz iyi biliriz. Bu Mekke dönemi bilhassa amcası Ebu Talib'le annemiz Hadice radiyallahu anhanın vefat ettiği ve adına hüzün senesi denen yılda çok daha fazla dayanılması, katlanması zor hale gelmişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz Mekke'de müşriklerin huzur vermeyen, rahat ettirmeyen tavırlarına belki bir çare olur umuduyla akrabalarının bulunduğu-bugünkü yollarla yaklaşık yüz kilometrelik bir mesafede olan -Taif şehrine gitmişti. Taif'teki akrabalarından insan olarak kendilerine sahip çıkabileceklerini yani Resûlullah sallahu aleyhi ve sellem'in şahsına ve ailesine sahip çıkabileceklerini umuyordu.

Çok hüzünlü bir on bir yıldan sonra hüznünü teselliye çevireceğini umut ettiği Taif'te ummadığı taşlar başına düştü. Taifliler Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin mübarek bedenine zarar vermeye yeltenecek kadar abartılı ve düşmanca bir tavırla O'nu karşıladılar. Bunu hepimiz defalarca duymuşuzdur. O'na: "Allah senden başka gönderecek kimse bulamadı mı?" diye hakaret de ettiler. O'nun Taif'e sığınmasını kabul etmediler. Neticede Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bir umut ışığı olarak zannettiği Taif'ten Mekke'ye geri dönmeye karar verdi. Bu geri dönüş esnasında Taifliler, kabul etmeyip bir merhamet göstermedikleri bir kenara sokak çocuklarını kışkırtıp, Resûlullah sallahu aleyhi ve sellemi ve yanında O'na hizmet etmekle şereflenmiş bulunan Zeyd radiyallahu anhi taşla tuttular. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin mübarek vücudundan kanlar aktı. Eziyetler içerisinde şehrin dışına zorla çıkabildi. Bildiğimiz olay. Fakat buradan bir neticeye gelmek istiyoruz: Sonunda şehrin dışında bir bağ bahçe gibi bir yere sığındı ağaçların altına oturdu mahzun bir şekilde geçirdiği yılları tahayyül etti. Bu yıllar Hadice ile beraber radiyallahu anha geçirdikleri güzel yıllardan daha sonra müşriklerin eziyetine ve Mekke'yi -dedesinin şehri olan Mekke'yi- terk etmesine mecbur kalışına kadar pek çok macera esnasında Allah Teala Cebrail aleyhisselamı O'nun gönlünü yapmak için yanına gönderdiğinde işte "Allah istiyorsan bu Taiflilerden senin intikamını alsın. Dağların altında bunları helak etsin istiyorsan" dedi. Hepimizin kulaklarına mü'min olarak küpe olması gereken ve asla unutmamak zorunda olduğumuz meşhur cevabını verdi. Yani "Allah seni taşlatan, kovan, hakaret eden, Taifliler'i helak etsin mi?" diye sorduğunda Cebrail aleyhisselam, hiç düşünmeden: "Hayır, hayır belki bunlar değil ama bunların çocuklarından bir kişi bakarsın iman eder. Allah bunları helak etmesin." Dedi.

Kardeşler;

Bu ayrı bir nokta. Ama özellikle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in bir yandan mübarek vücudundan kanlar akarken bir yandan da Rabb'i ile baş başa kalıp o esnada söylediği sözler, gerçekten bir Müslüman olarak hangi peygamberin ümmeti olduğumuzu nasıl bulutlardan daha fazla merhamet yüklü olduğunu ve Allah'a ne kadar bağlı olduğunu anlatan meşhur duasını burada sizlere arz etmek istiyorum: Sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın meleği Cebrail'in: "Allah bunları helak etsin mi ya Muhammed, bu dağları başına devirsin mi bunların" sorusuna: "hayır" diye cevap verdikten sonra Rabb'i ile baş başa kaldığında Cebrail'in bile olmadığı bir yerde derdini Rabb'ine açmış. Orada yaptığı dua özet olarak bütün Müslümanların ticaretinde, siyasetinde, evinde, ailesinde, akrabalarında, sokağında, dünyada, hayatın kendisini bunalttığını zanneden, eğer

mümkünse taşlanıp vücudundan kanlar aktığı bir zamanda böyle bir şey olduysa hangi dua ile Rabb'ine sığınması gerektiğini, bunaların ne diyeceğini Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz bize örnek olarak gösteriyor. Bu onun orada Rabb'ine yalvarışıdır ama sonunda yanında bulunan Zeyd radiyallahu anh bu olayı bize nakletti veya başka bir yolla bize ulaştı. Orada diyor ki: "Allah'ım bütün bu zayıflığımı, insanların beni horlayışını, bu çektiğim sıkıntıları sana şikâyet ediyorum. Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Sen Erhamü'r-Rahimin'sin. Allah'ım beni kime bıraktın? Beni uzaklardaki bir düşmanın eline mi terk ettin yoksa beni horlayacak bir zalimin eline mi bıraktın? Ama Allah'ım eğer benim bu halim seni memnun edecekse şikâyetçi değilim. Yeter ki sen benden razı ol. Senin şu kâinattaki her şeyi aydınlatan yüzünün hürmetine sığınyorum. Sen benden razı ol, ben hiçbir şeyden şikâyetçi değilim Allah'ım." Dedi sallallahu aleyhi ve sellem.

Değerli Kardeşlerim;

Biz, biraz önce burada namaz kıldık. Bu namazımız yüzde yüz o Resûlullah'ın namazına uyduğu için kıldığımız namazın kabul olacağına inanıyoruz. Namazımız mesela yüzde yetmiş Resûlullah'ın namazına benzeseydi de aleyhisselatu vesselam yüzde otuz onun namazına ters bir namaz kılsaydık bu namazı kıldıktan sonra birbirimize "Allah kabul etsin" diyemeyecektik. Çünkü Muhammed aleyhisselamın ümmeti olup da namazını ona benzetememek namaz kılmamak demektir. Orucumuz da böyle, haccımız da böyle, zekâtımız da böyle, sadakamız da böyle. Biz, aynısını beceremesek de O'nun yaptığının aynısını yapmak isteyen bir Ümmet'iz. Namazda, oruçta ve Müslüman olarak yaptığımız her işte, ibadet yaparken kendisine ümmeti olduğumuz için bağlı ve bağımlı olduğumuz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, hayatın bizi bunalttığı zamanlarda, düşmanlarımızın bizi taşıdığı mevsimlerde, işlerimizin iyi gitmediği zamanlarda, ailemizin huzurunun dağıldığı günlerde, eşlerimizle beraber olma hazzını kaybettiğimiz zamanlarda bir ağacın altına çekilip "sen benden razı ol, benim bir derdim yok Allah'ım" diyemedikçe Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetinden olduğumuzu sosyal kimliğimizde ispat edemiyoruz demektir. Namazda Muhammed'in Ümmeti –sallallahu aleyhi ve sellem- ama sinirlenince sosyal adam, sınırlı adam, kızgın adam olamayız.

Dönüp ikinci namazını kıldığımızda ölçümüz ne ise, insanların, akrabalarımızın, dayı çocuklarımızın "Allah senden başkasını bulamadı mı" diye bizi horladıkları günde elimizi açıp: "sen razı ol Rabb'im, gerisi önemli değil" demek zorundayız, Ümmeti Muhammed'den olmak budur, Resûlullah'ın terbiyesi ile camilere giren, Ramazan'da oruç tutan Müslüman olmak bunu gerektirir. Bu anlayış, camideki Müslüman'ın sokaktaki Müslüman'la, çarşıdaki Müslüman'ın evindeki Müslüman'la, yabancılarla toplandığındaki kimliği ile evinde çoluk çocuğuyla kimliği arasında fark olmayan bütün kimlikleri ve tavırları, refleksleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem benzeyen Müslüman olmak demektir. Taif'te dayı çocukları O'nu taşıdığı zaman: "sen bana yetersin Allah'ım" dedi. "Sen razı ol, bunlar beni taşlasınlar." Dedi. Mekte'de de aynı şeyi söylemişti. Uhud'da mübarek yüzü kanlandığında da aynı şeyi söylemişti.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem namazımızın aslı olduğu gibi daraldığımız zamanki aslımız da aynı zamanda O'dur. Bunaldığımız zaman, insanların bizi yalnız bıraktığı zaman, kendi çocuklarımızdan bile destek göremediğimizi hissettiğimiz zaman biz asla yalnız değiliz! Allah bizimle beraberdir! Biz bir insan öldürmeye teşebbüs edeceğimiz en riskli zamanımızda cehennemi hatırlayıp vazgeçtiğimiz gibi herhangi bir harama teşebbüs ederken "Allah bana azap eder" diye korkup vazgeçtiğimiz gibi daraldığımız, bunaldığımız zaman da "Allah benimle ya hiçbir yük sırtımda ağır

değildir artık” demek zorundayız. Allah’a itimat etmek budur. Müslümanlık budur, bunun için Kur’an’ı Kerim sırf bu dersi çıkaralım, hayatımızı bu mantıkla yaşayalım, diye bütün peygamberlerin içinde en çok sıkıntı çeken peygamberlerin hayatlarını ve sıkıntılarını bize örnek olarak anlattı.

İbrahim aleyhisselamın ateşe atılış sahnesi insanların yer yer çocuklarına anlatacakları masal olsun diye Kur’an’a konmuş değildir herhalde. İbrahim aleyhisselamın çektiği sıkıntı, bize varmış yokmuş geçmişte böyle insanlar densin diye değil, ateşe atılacağı an, mancinlikten ateşe inerken “Hasbunellah! Hasbunellah!” diye yerden göğe kadar her mahlûkun duyduğu o meşhur sloganını ilan ettiğini bize söylemek için Allah Nemrut’un ateşini ve İbrahim aleyhisselamın o ateşe düşüşünü Kur’an’da ayet ayet anlatıyor.

Ashabı kiramdan İbni Abbas radiyallahu anhuma diyor ki: “Allah, İbrahim’i ateşe attırırken İbrahim, ateşin alevlerini gördüğünde ‘hasbunellah ve ni’mel vekil’ dedi ‘Allah bana yeter, benim vekilim Allah’tır’ dedi itimadını gösterdi. Son anda en riskli anda ‘yandım’ diye bağırarak yerde ‘güvendim Allah’ım’ dedi. O İbrahim, peygamberdi ama bizim örneğimiz, ‘Müslümanlık böyle olur.’ diye anlamamız için Allah’ın Kur’an’ına koyduğu İbrahim o. En zor zamanında adeta fırına tepsi gibi sürülürken “haktı, hukuktu, hesabı sorulur, intikamı alınırdı” diye bağırmadı. ‘Hasbunellah ve ni’mel vekil’ diye ilan etti. ‘Allah bana yeter ey Nemrut!’ Diye bağırды Allah da O’na yetti gerçekten. Olmaz şey oldu. Ateş insanı yakmadı, yakmadığı gibi huzurlu bir bahçeye dönüştü. Nemrut’un günlerce odun toplayıp tutuşturduğu ateş, İbrahim’e dinleneceği bir istirahat bahçesine dönüştü. Allah’a dayanırsan ateş seni yakmıyor. Ama bunalınca Allah’ı hatırlayamazsan ateşsiz ortamda da kül olursun sen. Kendi kendini yakan kömür gibi olursun.

İbrahim dersi bunun için Kur’an’da var. Bir başka Kur’an’daki “Allah bana yeter” diye haykıran büyük örneklerden biri de Eyyüb aleyhisselamdır. Senelerce hasta yatağında kıvrandığı halde, hanımı dışındaki bütün akrabaları ve çevresi onu terk edip gittikleri halde yalnızlık hissine kapılmadı. Allah ile beraber olduğu için bütün dünyanın, bütün insanların emrinde olduğunu anladı. Sonunda hastalığını dayanamayacak kadar uzun sürmüş, yıllarca sürmüş hastalığını bir gün Rabb’ine şöyle şikâyet etti: “Rabb’im! Şu hailimi görüyorsun. Sen ise Erhamu’r-Rahimin’sin. Rabbim! Şu halimi görüyorsun ve sen Erhamu’r-Rahimin’sin.” “Bana şifa ver” bile demiyor. “Çok sancım var” demiyor. Halimi görüyorsun Rabb’im, sen Erhamu’r-Rahimin’sin! Sen Erhamu’r-Rahimin’sin! Benim bana olan acımdan fazla sen bana acıyorsun, halim de budur. **“فَاسْتَجَبْنَا لَهُ”** Eyyüb’ün“Yalvarışına cevabımızı verdik.” Allah buyuruyor. Çünkü Eyyüb Allah’tan şifa bile istemedi. " Sen görüyorsun ya Rabb’im yeter" dedi. Sadece şifa isteseydi muhakkak duası kabul olur ve iyi olurdu. Ama bu sefer geçmişindeki hastalık stresi yeniden onu hasta edecekti. Hastalığı iyi olacak, geçirdiği uzun yılların stresini atmayacaktı. İş toptan Allah’a havale edince bütün gökler ona açılmış gibi huzur ve mutluluk buldu. Bu örnekte Kur’an’ı Kerim’de hastalıktan kıvranan mü’minlere sunulmuş bir örnektir. Ateşler içinde kıvranan dünyanın kendisini bir fırına atıp kavurur gibi eziyet ettiklerini zannedenler İbrahim’i görsünler. Hastalıktan bunalanlarda Eyyüb’ü görsün diye Allah, Kitabı Kur’an’ı Kerim’de bize bu malumatları verdi.

Kardeşlerim;

Bir de bir örnek var ki çocuk büyütürken, iş idare ederken, ticaret noktamızı yürütürken, insanlara hizmet ederken insanlardan hizmet beklerken, hiçbirimizin unutmaması gereken Şuara Suresi’nde Allahu Teâlâ’nın Firavun tarafından kovalanan Musa aleyhisselam ve kavmi İsrailoğulları ile ilgili çok dikkatimizde olması gereken bir örnek var:

Bildiğiniz gibi Musa aleyhisselam büyük bir mücadeleden sonra Firavun'dan kendi kavmi olan İsrailoğulları'nın hürriyetini elde etmeye çalıştı. Firavun bunu kabul etmedi. Firavun'du ama akli çalışıyordu. Bunları salarsam gittikleri yerde palazlanırlar diye "burada kalın" diyordu. "Ben sizin karnınızı doyururum. Ben size yeterim" diyordu. Kendi başınıza bir yerde olmayın istiyordu. Musa aleyhisselam da bir gün İsrailoğulları'nı toplayıp Allah'ın izniyle Kudüs'e doğru yola çıktı. Firavun da bunu anladı. Yani operasyon ortaya çıktı. Sabah Firavun ordusuyla beraber Musa aleyhisselamı ve yanındaki İsrailoğulları'nı, ona iman eden, dönek, kaypak ve Musa aleyhisselamın başına Firavun'un başına açtığından daha fazla sıkıntılar açan İsrailoğulları ile beraber Kudüs'e doğru yola çıktılar.

Kardeşler;

Firavun'un geldiğini anlayınca İsrailoğulları "Bir kere bu yola çıktık, ne yapalım kaderimizde ne varsa razıyız. Şehit oluruz gideriz" diyemediler. Çünkü 'sür atını denize peşindeyiz ya Resûlullah' demek bu Ümmeti Muhammed'in ashabına mahsus bir şereftir. Başka hiçbir ümmet, peygamberine "atını denize sür" diyememiştir. Bu Ebubekirlerin işidir. Allah onlardan razı olsun.

Kur'an'ı Kerim o sahneyi bize tasvir ederken, önde bunlar Kızıldeniz'e doğru gidiyorlar. Arkadan yüz binlerce büyük bir kalabalık orduyla Firavun geliyor: **قَالَ اصْحَابُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمُدْرِكُونَ** dediler ki: Musa'nın yanındaki İsrailoğulları, O'na iman edenler, "biz seni Allah'ın peygamberi kabul ediyoruz" diyenler dediler ki: "işte yakalandık şimdi, işte şimdi yakalandık, başımıza sen bu belayı açtın" dediler hemen Musa aleyhisselama. Hemen tepkileri böyle oldu. Bu çok önemli değil. Zaten Yahudilerin, İsrailoğulları'nın temel karakteri budur. Ama burada Allah'ın peygamberi Musa aleyhisselamın "Yakalandık şimdi, önümüz deniz, arkamız Firavun'un kalabalık ordusu. Biz helak olduk" diyenlere verdiği cevap Kur'an'ı Kerim'in, bunaldığını zanneden, hayatın onu ezdiğini zanneden, çocuklarına söz dinlemediğini zanneden, fakir kaldığını iş bulamadığını zanneden, çeklerinin ödenmediğini zanneden, bu sene yağmur yağmadığı için tarlanın mahsul vermeyeceğini zanneden; gelecekte ekonomik krizler olacak diye endişelenen ama Allah'a iman ettiğini de söyleyen bütün mü'minlere kıyamete kadar hayata nasıl bakmaları gerektiğini anlatan Musa aleyhisselamdan iktibas edilmiş şu sözü Allah Kur'an'ına koyuyor: **قَالَ كَلَّا** "Asla, asla böyle değil." **إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ** "Ben Allah'la beraberim, O bana bir çare gönderir." Musa cevabı.

İşte şimdi yakalandık diyenlere Musa'ca cevap "asla asla ben Rabb'imle beraberim" **سَيَهْدِينِ** "Rabb'im bana bir çare gönderecek!" Oldu mu? Oldu tabii. Sen arkandaki yüz binleri bulmuş büyük bir orduya seninle beraber dolaşan ödleklere rağmen "Asla yalnız değilim, Rabb'imle beraberim. Rabb'im bana bir çare gönderir" dersin bunun anlamı nedir? Senin bu sözünle yola dönüşmüş bir Kızıldeniz'dir bu.

Sigortasından ve diplomasından, torpilinden fazla Allah'a güvenenin onurudur bu. Onun önünde yollar hazır, denizler yol, havalar kanatlanabileceği bir zemindir. Kur'an geçmişin hikâyeleri olarak anlatmıyor bize bunları. Bunlar bugünün canlı örnekleridirler. Dün Musa aleyhisselamı ve ona iman edenleri Firavun ve ordusu kovalıyordu. Bugün de geçim sıkıntısı kovalıyor Müslüman'ı. "Bak, işten atıldın namaz kıldığın için" diyor. "Bak, çocuğunu gerekli eğitim yaptıramadığın için şimdi bakamıyorsun" diyor. "Bak, tesettüre büründürdüğün için kızın evde kalacak" diyor. "Bak, düğünlerine gitmediğin için sana hediye getirmediler, senin düğününde" diyor. "Bak, akraban seni yok sayıyor" diyor. "Bak, yalnızsın. Bak, kimse yok. Bak, tek kaldın bu kıtada." Diyor. Dün ödelek İsrailoğulları, dönek İsrailoğulları böyle diyordu. Bugün senin akrabaların, senin yakınındakiler yeri gelecek eşin, yeri gelecek baban, yeri gelecek enişten, kuzenin yapma yalnız kalırsın kimse seninle

olmaz, sigortan olmaz, diyecek. İman odur ki hayır, hayır ben Allah ile beraberim. Asla yalnız değilim. Gün doğmadan Allah bana bin çare doğurur, üretir merak etmeyin, diyebildiğin zaman ihlâs ile.

Kızıldeniz'den büyük değil ya senin sorunların. Neden yol olmasın ki her şey sana. Allah Musa'ya yetti. Eyyüb'e yetti. İbrahim'e yetti. Nuh'a yetti. Bütün dostlarına yetti de İstanbul'un göbeğinde Erzurum'un köyünde bir mümin kuluna mı yetmeyecek. Bütün insanlar bir vadiye gidebilirler bizim vadimiz Allah'ın olduğu vadidir. Bizim tarafımız bellidir. Çünkü biz bir kere Allah'tan yana olmayı tercih ettik. Bu tercihimizi bir daha değiştiremeyiz.

Kardeşlerim;

Kur'an'ımızın Ali İmran Suresi'nde hepimizin çok iyi bildiği Uhud Savaşı'nı anlatırken zikrettiği bir örnek vardır. Bu örnek Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashâbı ile ilgili: Uhud'daki büyük zayıttan yaralanmadan sonra Medine'ye zoraki geri geldiler. Ama bir haber duyuldu ki müşrikler tekrar toplanıp Medine'yi basmak istiyorlarmış. Yedi yüz sahabeden yetmiş küsuru zaten şehitti. En az iki yüz elli, üç yüz kadarı da yara bere içerisindeydi. Gerisi de akşama kadar kılıç ve kalkan kullandıkları için takatsizdiler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem düşmanı Medine'ye tekrar geri gelmeden kovalayalım, diye bir karar verdi. Buyurdu ki: "Herkes hazırlansın, tekrar düşmanın üzerine gidelim." Bu arada münafıklar, her riski ölüm olarak gören ödekliler dediler ki: "nereye gidiyorsunuz, bu düşman bir daha güç toplayıp geldiğine göre, siz de yara bere içerisinde olduğunuza göre sizin gitmeniz anlamlı değil, oturun evinizde bari saklanın bir kenara, gitmeyin düşmanın üstüne yürüyecek haliniz yok" dediler. Kiminin kolu yaralı, kiminin kulağı kopmuş, kiminin dişi kırılmış, kiminin ayağının parmağı kesilmiş olan yaralı bereli sahabeler Kur'an'dan Ali İmran Suresi'nden dinliyoruz. Sanki her biri bir eğitim görmüş, topluca marş söyler gibi "düşmanlar size saldırıyor, evinize kaçın, siz gitmeyin düşmanın üstüne" denince topluca dediler ki: **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** "Olsun Allah bizimle beraberdir, Allah bize yeter" dediler. **فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمْسَسْهُمْ سُوءٌ** Ondan tıpkı Musa'nın aleyhisselam "hayır ben yalnız değilim, Allah benimle beraberdir, o bana yol gösterir" dediği gibi dediği için Muhammed aleyhisselamın ashâbı hiçbir sıkıntıya düşmeden, güçlü bir şekilde düşmanı da kovaladılar, geri de geldiler, düşmana karşı galibiyet de kazandılar, Allah'ın rızasını da kazandılar. Bu güçleri sayesinde, takviye destek, ordu sayesinde olmadı, yüreklerindeki Allah'a itimat sayesinde oldu. "Allah bize yeter!" dedikleri için, bunu da samimiyetle söyledikleri için Allah onlara yetti. Bu yetiş kıyamete kadar da bize örnek oldu.

Kardeşlerim;

Enfal Suresi'nin altmış dördüncü ayetini evlerimizdeki Kur'an'ı Kerimlerden, meallerden, tefsirlerden okuyalım. Bilhassa çok bunaldığını zannedenler, çoluk çocuğunda sıkıntılı olduğunu zannedenler, dertlerinin biri gelip biri gidiyor diye efkârlananlar bu ayeti okusunlar. **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ** "Ey Peygamber!" **وَمِنَ اتَّبَعِكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ** "Senin peşinden giden mü'minlere de Allah yeter." Niye yetmedi filanca? Bugüne kadar benim işlerim iyi gitmedi, niye yetmedi bana? Bunu soracak tınyiyette olduğun için yetmedi. Bu soruyu sorana Allah yetmez. Ona imdadını yetiştirmez Allah. Çünkü **يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ** "Ey peygamber Allah sana yeter" dediği zaman Allah Peygamberi'ne ve mü'minleri de buna ilave ettiği zaman, yüzünden, mübarek baldırlarından kıpkırmızı kan aktığı halde "yok şikâyetim Rabb'im! Sen yeter ki razı ol, ben memnunum halimden" demişti O. O zamanki, Taif'ten dönerkenki teslimiyete daha sonra Medine'de inen Enfal Suresi'nin

ayeti cevap verdi: "Allah sana yeter ey Peygamber!" Yetti de nitekim. Hiçbir zarar görmeden bu dünyadan gitti. Evet, sıkıntılar çekti, bunaldı, çaresiz gibi kaldı ama Rabb'inin ona yeteceğini bildi.

Kardeşler;

Herhangi birimiz sağlığı sıhhati konusunda elbette insan olarak her türlü tedbiri alacağız ama mutlu, sıhhatli yaşamak için "Allah bana yeter" şuuruyla yaşayacağız. Kendisi de ölüme mahkûm bir doktora güvenme, seni ve doktoru yaratan Allah'a sarıl, ilacını da kullan, şifanı da Allah'tan bil. Evlerimiz, bizim evlerimiz, kirasını ödemediğimiz, su parasını ödemediğimiz ama içinde huzur bulamadığımız evlerimiz imtihan yerlerimiz olabilir. Rabb'imiz bizi evlerimizde denemek istiyor olabilir. Biz eşlerimizden, çocuklarımızdan ve evimizin diğer efradından bunalabiliriz. Dert yumağı içinde hissedebiliriz kendimizi. "Eşim sözüme cevap vermiyor, çocuklarım beni baba, anne yerine koymuyor" diye üzülebiliriz. Seni eşin dinlemiyor olabilir, çocukların dinlemiyor olabilir, sen onlar uyurken gece seccadenin başında "Rabb'im" dedin de dinlemedi mi Allah? Çocuklarına dinletemiyor olabilirsin ama çocuklarıyla ilgili derdini onlara beddua etmeden Allah'a anlat bakalım o dinleyecek mi, dinlemeyecek mi? Yanlış kapıya vurmuşsun, çocuğa yalvarıyorsun, eşine yalvarıp bilakis onu şımartıyorsun. Seni ve eşini yaratan Allah'a yalvar. "Sen beni bu kadınla bu kocayla imtihan edeceksen Rabb'im, bunu bana kader olarak yazdıysan, ben sana asi olmayacağım, sen de beni cennette mutlu et, dünya istemiyorum" de bu Ümmet'in Âsiyesi olarak diril. Bu ümmetin Nuh'u, Lut'u olarak diril o zaman.

Kiminle, niye kavga ediyorsun ki? Senin Peygamber'in aleyhisselatu vesselam kendisini çocuklara taşlattırıp mübarek vücudundan kanlar akanları bile Allah'a salmadı. "Ben karışmam ya Rabb'i, gör bunların işini" demedi. "Belki bunlar olmaz ama bunların çocuklarından bakarsın bir kişi Allah der bunlara azap etme ya Rabb'i" dedi. Sen O'nun Ümmeti'nden biri olarak beddua edemezsin kendi çocuklarına. Bekleyeceksin. Gerçi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz "onların çocuklarından biri belki iman eder" dedi ama Allah, çocuklarına bırakmadan sadece on iki sene sonra Taif'i toptan iman ettirdi. O'nun vefatından sonra bir süre İslam diyarında dinden dönme kampanyaları başladığı halde Taif'te hiç kimse Resûlullah'ın dininden vazgeçmedi. O günkü "Allah bana yeter, sen razı ol Rabb'im, başka bir şey istemiyorum" dedi, on iki sene sonra şehrin taşlarını, kayalarını, hurma ağaçlarını bile kendisine iman eder buldu. Allah, bu Allah'tır. Ve bizim de Allah'ımızdır. Bizden de O'na bu şekilde teslim olan herkesin Allah'ıdır celle celaluhu.

Biz ticaretimizde de Rabb'imize bu şekilde teslim oluruz. En iyi malı satarız, en iyi üretimi yaparız, esnaf olarak davranır insanlara hile yapmayız. Erken dükkânımıza gider, tedbirimizi alırsın, besmeleyle dükkânımızı açarız, o gün hiç kimse dükkânımıza uğramasa, bir kuruş satışım olmasa bile "sen yetersin Rabb'im" der, "bismillah" ile dükkânımı kapatır, evime giderim. O gün dünyanın en büyük ticaretini yapmış bir iş adamından daha huzurlu bir şekilde evimde otururum. Çünkü Allah benimlidir, o bana bir çare üretecektir. Henüz ben anamın karnına bile düşmeden benim için çareler üreten, rızıklar yaratan, beni yalnız bırakmayacağına vaadi olan Allah'ı bırakıp da üç kuruşluk bir ticaret yapacak müşteriye güvenir miyim ben? Üç müşteriye güvenecek yerde, bütün insanların kalbini iki parmağı arasında tutan Allah'a güvenirim, en büyük ticarete rızık bana gönderir O da. Reklamımı yaparım, ticaret kurallarına uyarım, gevşeklik yapmam gerisini de Allah'a bırakırım, çünkü Allah bana yeter. Benim Allah'ım siyasette, ticarete, ailede, evde, hastanede, sokakta, ben neredeysem orada benimle beraberdir. Ve bana yetmek içindir. Filanca kuluna niye yetmediği bellidir. O, O'nu zaten "Allah bana yeter" diye bir numarada tutmuyor ki. O cenazeden cenazeye Allah'ı hatırlıyor. Sadece sıkışınca hatırlıyor. Keyfi yerindeyken hatırlamıyor. Allah da onu hatırlamıyor. Bu kadar. İbrahim ise aleyhisselam sabahleyin Rabb'i için secde ederken Rabb'i ile beraberdi, öğle vakti

Nemrut onu ateşe atarken de Rabb'i ile beraberdi. Secdede Allah'ı hatırlamıştı, mancınıktan ateşe atılırken de Allah'ı hatırladı. İki hatırlamanın dengesi ateşi gül bahçesine çevirdi. Kadir Gecesi'nden Kadir Gecesi'ne hatırlanan Allah başka, en mutlu anlarda bile Rabb'im diye gözünden mutluluktan yaş akıtan mü'minin Allah'ı hatırlaması başka.

Allah, karıncalara denizin dibinde küçücük balıklara yeter de huzurunda secde eden mü'min kuluna yetmez mi? Elbette yeter. Peki, bu mü'minin çocukları neden yaramazlar, hırçınlar, neden çocuklarından huzuru yok? Efendi, efendi ona sen huzursuzluk diyorsun. Allah da "dostluk seviyemi arttırayım" diyor. Sen, hastalık diyorsun. Allah ise "günah döktürmek" diyor. Sen, yalnızlık diyorsun Allah ise "kulumla baş başa kalayım" diyor. Sen, kimse desteklemedi daha Taif'te diyorsun, Allah da bakalım kulum benden başkasına sığınacak mı diye imtihan ediyor. Kendi gözlüklerini çıkar, batıl, liberal, kapitalist gözle bakan gözlüklerini ve gözlerini at! Allah'ın gözüyle bak! Eyüp'ün gözüyle bak! İbrahim'in gözüyle bak! "Asla yalnız değilim ben" diyen Musa'nın gözüyle bak! Düşman geliyor, kaçsanıza evlerinize diyen münafıklara: "hayır, Allah bizimle beraberdir, Allah bize yeter" diyen Muhammed'in ashabına bak sallallahu aleyhi ve selem. Onların gözüyle bakınca eziyet dediğin şeyin senin mutluluk kaynağın olduğunu göreceksin. Sen de kucağında kıvranan ateşler içindeki çocuğuna sakat doğmuş yavruya bakıp: "Rabb'im değil mi bunu sen bana biçtin, sen razı oldun, değil mi Rabb'im bu sakat çocuğu bana vermeye dünyanın en tatlı çocuğundan daha güzel benim için. Değil mi senden geldi" deyiver, bu teslimiyeti göster. Ondan sonra bir makine gibi o çocuk yaşadıkça senin sevap numaralarını kaydetsin. Hem de huzur bul!

Sapasaglam top oynayan çocuğundan yüreği çatlayan anaların yerine, ağlamaya bile mecali olmayan özürlü bir çocuk baktığın halde tebessüm edişini bütün kâinat izlesin. Bu Allah'a teslimiyetten kaynaklanıyor çünkü. İman bunun adıdır. Bunun için mü'min diye anıldık biz. Allah, böyle kullarına ecir üstüne ecir vaat ediyor. Böyle demeyi becerene şifası melekler tarafından getirilir. Bu teslimiyetin bedeli Allah ile beraber olmaktır. Yalnızlıktan, fakirlikten, tehditten korkmamaktır. Bütün insanlar bir vadiye çekilseler bu vadide tek başıma kalırım. Çünkü tek değil, Allah ile beraberim.

Peygamber aleyhisselam efendimizin amcasının oğlu olan İbni Abbas'a yedi -sekiz yaşlarında iken yaptığı nasihati hepimiz duymuşuzdur. Yedi sekiz yaşında bir çocuk İbni Abbas kendisi de altmış, altmış bir yaşlarında bir ihtiyar, devesinin arkasına koymuş İbni Abbas'ı, bakın ne diyor: 'Yavrum sen Allah'ı koru ki Allah da seni korusun. Yavrum, keyfin yerindeyken Allah'ı hatırla ki keyfin bozulunca Allah da seni hatırlasın. Ve unutma yavrum bütün insanlık sana zarar vermek için, komplo kurmak için birleşseler Allah'ın yazmadığını senin başına getiremezler. Yavrum unutma! Bütün insanlık sana bir iyilik yapmak için toplansalar kaderinde yazmadıysa Allah, onu sana yapamazlar. Çünkü kader yazıldı, kalem kaldırıldı, mürekkep kurudu, iş bitti.'

Sekiz yaşlarında, dokuz yaşlarında bir çocuğa dikkat ediniz! Hangi eğitimi veriyor? Bunun Türkçesi nedir güzel kardeşlerim? Sekiz dokuz yaşında çocuğa: "yavrum sen benim Ümmetimden birisin. Bütün insanlığı karşına almaya hazır ol çünkü sen Allah'la berabersin." Türkçesi bu bunun. İman eğitimi, akide eğitimi de budur zaten. Kandil gecelerinde hatırlanan Allah değil. Keyifler yerindeyken zevkli anlarda meyve suları içilirken bahçelerde serinlenirken hatırlanan dini, akla gelen Allah, en zor zamanlarda seninle beraber olup kalbine huzur verecek olan Allah'tır.

İbni Abbas'ı ve yanındaki bütün çocukları bu mantıkla yetiştirdiği için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem düşman üzerinize geliyor, diye tehdit edildikleri zaman "Allah bize yeter" dediler. Biz de O'nun Ümmeti olarak İbni Abbas'a yaptığı nasihati de taşlar kafasından, yüzünden, bacaklarından

kan akıtırken Allah'a yaptığı arzını da örnek alıp Müslümanlığımıza ayar vermek zorundayız. Müslümanlık budur. Allah bunu istiyor. Bunu istediği için peygamberleri başta olmak üzere Kur'an'ın'da örnek olarak bunları bize anlatıyor. Diğer bütün örnekler filmidir. Ama bunlar Kur'an'dır. Biz de Kur'an Ümmeti'yiz.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.